Αυτόνομες παρεμβάσεις

10

μάης 2006

Οι Αυτόνομες Παρεμβάσεις πραγματοποιούνται στα Γιάννενα (plebe canaglia) και την Αθήνα (lost solidarios). Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στη σειρά «Αυτόνομες Παρεμβάσεις» αποτελούν προϊόντα των συζητήσεων των Α.Π., εκτός από όσα φέρουν την υπογραφή του συντάκτη τους.

Για επικοινωνία:
aut_par@yahoo.gr

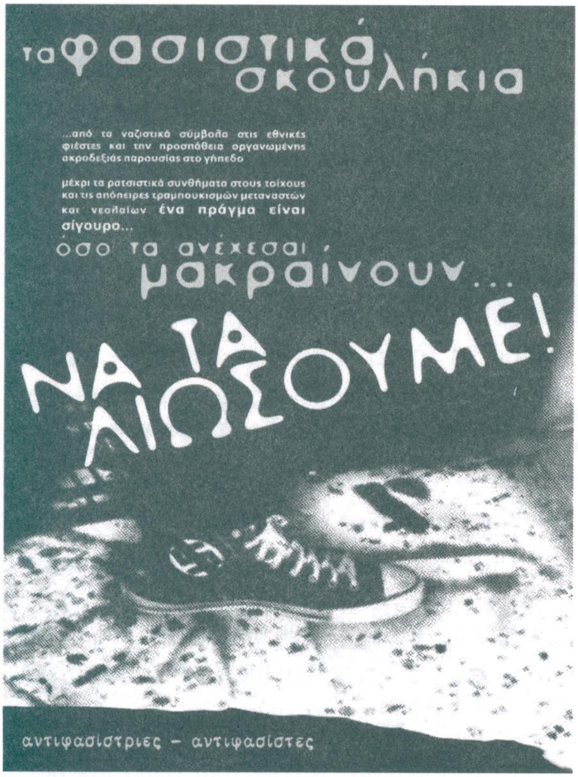
Τούρκοι μπακλαβαδοποιοί ζήτησαν τα ρέστα για την καταγωγή του μπακλαβά και οι ελληναράδες ξεσηκώθηκαν. Ανώτερος λαός οι ελληναράδες, για αυτό έτρεχαν στην Ευρώπη να κατοχυρώσουν τη φέτα. **Μπακλαβάδες και τυριά, αυτό θα πει μαλακία χωρίς σύνορα...**

Μετά την αναφορά μας στο προηγούμενο τεύχος σχετικά με τα εγκαίνια του Αυτοδιαχειριζόμενου Κοινωνικού Χώρου Ιωαννίνων, κάποιοι από τους συμμετέχοντες (όχι όλοι) μας διευκρίνησαν ότι δε συμμετέχουν αριστερές οργανώσεις ως τέτοιες, αλλά μέλη τους ως άτομα.

Το βράδυ της Πέμπτης 30 Μαρτίου μετά από εκδήλωση πυρκαγιάς κάτω από άγνωστες συνθήκες σε κελί των φυλακών Κορυδαλλού, τρεις κρατούμενοι κάηκαν ζωντανοί, ενώ ένας ακόμα υπέκυψε αρκετές ώρες αργότερα. Με αφορμή την κρατική δολοφονία στον Κορυδαλλό, τις επόμενες μέρες οι κρατούμενοι των **φυλακών Σταυρακίου** στα Γιάννενα απείχαν από το συσσίτιο, διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης μέσα στις φυλακές. Το Σάββατο, 8 Απριλίου, με πρωτοβουλία αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αυτόνομων πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους κρατούμενους έξω από τις φυλακές. Αναρτήθηκε πανό και φωνάχτηκαν συνθήματα, ενώ η ανταπόκριση των κρατούμενων ήταν συγκλονιστική (βλ. φωτό). Στη συνέχεια οι συγκεντρωμένοι κατευθύνθηκαν από τις φυλακές προς το κέντρο των Ιωαννίνων, όπου και αναρτήθηκε πανό που έγραφε «30/3: 3 νεκροί στον Κορυδαλλό- Δεν ξεχνάμε δεν συγχωρούμε», έξω από το κτίριο της νομαρχίας. Την επόμενη ημέρα περίπου τριάντα βαρυποινίτες μεταφέρθηκαν σε άλλες φυλακές, καθώς υπήρχε **φόβος εξέγερσης.**

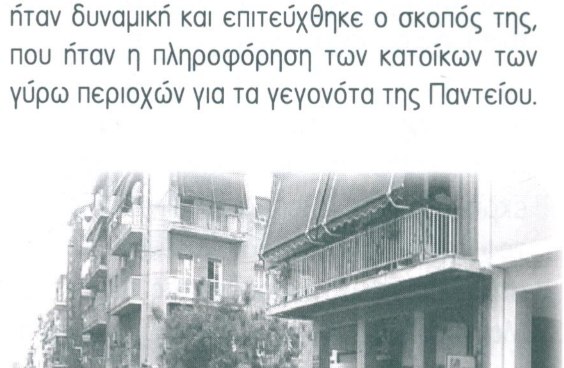

Στις 4 Μαΐου ο αντιρρησίας συνείδησης **Λάζαρος Πετρομελίδης** καταδικάστηκε από το Ναυτοδικείο Πειραιά για άλλη μια φορά σε φυλάκιση 5 μηνών με αναστολή για ανυποταξία σε καιρό ειρήνης. 14 δίκες, 3 φυλακίσεις 14 χρόνια απαγόρευση εξόδου από την χώρα. Η εκδικητικότητα των στρατοκρατών του ελληνικού κράτους δεν έχει όρια. **Αλληλεγγύη στους αντιρρησίες συνείδησης και σε όλους τους αρνητές στράτευσης!**

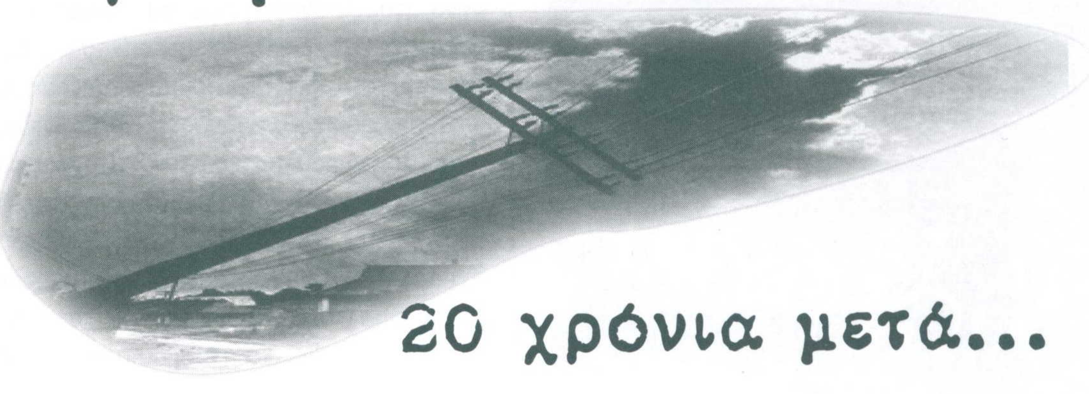

αντιφασιστική αφίσα που κολλήθηκε στα Γιάννενα

Στις 13 Απριλίου το πρωί, εντοπίστηκε από συντρόφους στο Πάντειο ο φασίστας, ο οποίος είχε γεμίσει τη σχολή με φασιστικά συνθήματα και απειλές προς στέκια και κοινωνικούς χώρους. Οι σύντροφοι είχαν υποπτευθεί το συγκεκριμένο ανθρωποειδές μέρες πριν και το πρωί της ίδιας μέρας τον εντόπισαν και τον «πλησίασαν».. Αυτός τους απείλησε με όπλο. Αφού τον αφόπλισαν, τον πήγαν προς την πρυτανεία. Εκεί με παρουσία του ίδιου του πρύτανη, βρέθηκε πάνω του άλλο ένα όπλο, καθώς και διάφορα «καλούδια» με διακριτικά της χρυσής αυγής. Επίσης βρέθηκαν στο κινητό του τηλέφωνα μελών του ΛΑ.Ο.Σ. και της Χ.Α. Ενώ ο πρύτανης κατέθετε τα όπλα στο Α.Τ. Καλλιθέας, οι σύντροφοι αποφάσισαν να κρατήσουν το κάθαρμα στην πρυτανεία. Πρόκειται για τον Ιωάννη Παπαγιάννη, πρωτοετή φοιτητή κοινωνιολογίας, μέλος της Χρυσής Αυγής και γιο απόστρατου ταξίαρχου της αστυνομίας. Ενώ είχε κανονιστεί κάλεσμα για συγκέντρωση στην Πάντειο, λίγη ώρα πριν τη συγκέντρωση, φασιστοειδή επιτέθηκαν με μαχαίρια και δακρυγόνα στους συγκεντρωμένους. Ανάμεσα τους αναγνωρίστηκε από φοιτητές, καθηγητές και πολίτες το στέλεχος της πατριωτικής συμμαχίας και υποψήφιος δήμαρχος Αθηνών Ζαφειρόπουλος. Αφού μαχαίρωσαν 3 άτομα, έφυγαν όπως ήρθαν- δηλαδή υπό την κάλυψη των ΜΑΤ. Η στάση της αστυνομίας είναι ενδεικτική των σχέσεων που έχουν οι κρατικές υπηρεσίες με τις φασιστικές οργανώσεις. Η κάλυψη που παρείχε η αστυνομία στο φασιστάκο, έφτασε στο σημείο να ισχυριστούν ότι τα όπλα που βρέθηκαν στην κατοχή του, τοποθετήθηκαν σε αυτόν από τα άτομα που απείλησε. Ταυτόχρονα οι μπάτσοι πήραν από το νοσοκομείο έναν από τους τραυματίες της φασιστικής επίθεσης και τον ανέκριναν στη ΓΑΔΑ ενώ αιμορραγούσε. Με αφορμή αυτά τα γεγονότα, στις 2 Μαΐου καλέστηκε αντιφασιστική πορεία από το Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου με συμμετοχή 350 ατόμων αναρχικών, αυτόνομων, αντιεξουσιαστών και αριστερών. Η πορεία που ακολούθησε τη διαδρομή Πάντειο- Ακρόπολη ήταν δυναμική και επιτεύχθηκε ο σκοπός της, που ήταν η πληροφόρηση των κατοίκων των γύρω περιοχών για τα γεγονότα της Παντείου.

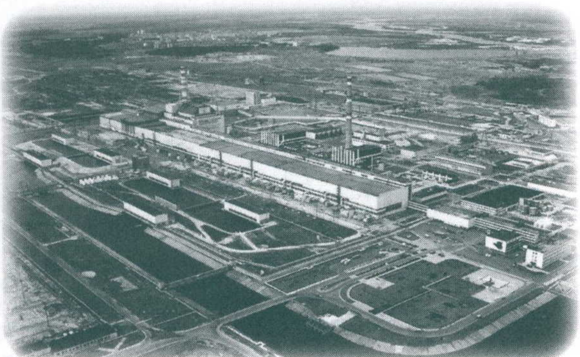

Τσέρνομπιλ

20 χρόνια μετά...

26 Απριλίου 1986, οι μηχανικοί του πυρηνικού σταθμού Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας στη διάρκεια ενός πειράματος αποσύνδεσαν το σύστημα ειδοποίησης μεγάλου κινδύνου και βλέποντας ότι δεν προχωρά το πείραμα αποσύνδεσαν και το σύστημα έκτακτης ανάσχεσης. Παράλληλα ο αντιδραστήρας της τέταρτης μονάδας του σταθμού συνέχισε να λειτουργεί με το 7% της ισχύος του. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η ισχύς ξεπέρασε την ικανότητα του αντιδραστήρα και ακολούθησε μια σφοδρή έκρηξη με αποτέλεσμα τεράστιες ποσότητες ραδιενεργού υλικού να εκλυθούν στην ατμόσφαιρα. Οι πυροσβέστες μέχρι τις 9 Μαΐου μάχονταν να σβήσουν τη φωτιά - μιας και αυτή σβήνει από μόνη της ωσότου να εξαντληθεί το πυρηνικό καύσιμο, (το οποίο συνεχίζει να σιγοκαίει ως σήμερα).

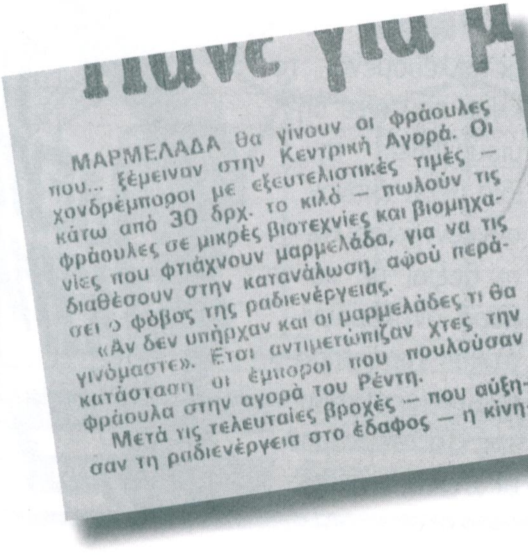
28 Απριλίου σουηδικοί σταθμοί παρατήρησης άρχισαν να καταγράφουν υψηλά επίπεδα ραδιενέργειας και απαίτησαν εξηγήσεις. Η σοβιετική κυβέρνηση παραδέχθηκε ότι υπήρξε ένα μικρό ατύχημα, το οποίο και θα αποτυπωθεί στις -μονίμως- στραβωμένες φάτσες των κνιτών.

Σύμφωνα με έρευνες, περίπου 9 εκατομμύρια άνθρωποι εκτέθηκαν στη ραδιενέργεια ενώ μολύνθηκε μια έκταση 150.000 τετραγωνικών χλμ. Οι άμεσοι θάνατοι απ' αυτή ήταν λιγοστοί, αλλά οι συνέπειες του ατυχήματος βασανίζουν ακόμα κυρίως τους πληθυσμούς της Ουκρανίας, της Ρωσίας και της Λευκορωσίας αλλά και τους πληθυσμούς των χωρών που έφτασαν τα τρία ραδιενεργά νέφη, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Η πλήρης καταμέτρηση των θυμάτων δεν μπορεί ποτέ να γίνει επειδή η ραδιενέργεια διεισδύει αθόρυβα στο ανθρώπινο σώμα και θέλει το χρόνο της προτού σκοτώσει τα θύματά της. Για

παράδειγμα -αρκετά χρόνια αργότερα- ο καρκίνος του θυρεοειδούς εμφανίστηκε σε εκατοντάδες άτομα που εκείνη την εποχή ήταν παιδιά, τα οποία είχαν εκτεθεί στη ραδιενέργεια. Η αύξηση (εκδήλωσης) αυτής της αρρώστιας συνεχίζεται αφού ο κίνδυνος εμφάνισής της είναι πιο ισχυρός 15 ως 20 χρόνια μετά την έκθεση.

Σε πολιτικό επίπεδο αυτή η παιδική αρρώστια «εκδηλώθηκε» στην Ελλάδα μόλις τρία χρόνια μετά το 1986, με την ίδρυση του ΝΑΡ. Οι εσωτερικοί «επιστήμονες» την ονόμασαν αριστερισμό ενώ κάποιοι άλλοι τη θεώρησαν ως μετάλλαξη... του «ορθόδοξου κομμουνισμού».

Οι συνέπειες δεν σταματάνε εδώ, πολλές γυναίκες έκαναν έκτρωση με το φόβο των τερατογενέσεων. Το στρες, η κατάθλιψη και άλλα ψυχολογικά προβλήματα που οφείλονταν στο φόβο για τη ραδιενέργεια, ο αλκοολισμός και οι αυτοκτονίες, συνέβαλαν με τη σειρά τους στην αύξηση των θυμάτων του Τσέρνομπιλ. Αργότερα αποκαλύφθηκε αύξηση των ραδιενεργών στοιχείων σε μια σειρά τροφίμων (φρούτα- λαχανικά), σε ζώα αλλά ακόμα και στο ίδιο το έδαφος.

Πάνε για μ

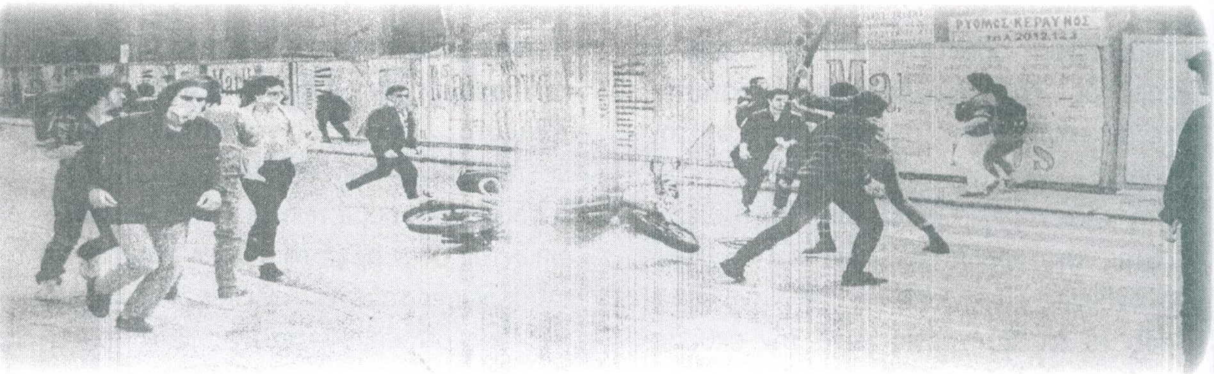
ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ θα γίνουν οι φράουλες
που... ξέμειναν στην Κεντρική Αγορά. Οι
χονδρέμποροι με εξευτελιστικές τιμές —
κάτω από 30 δρχ. το κιλό — πωλούν τις
φράουλες σε μικρές βιοτεχνίες και βιομηχα-
νίες που φτιάχνουν μαρμελάδα, για να τις
διαθέσουν στην κατανάλωση, αφού περά-
σει ο φόβος της ραδιενέργειας.
«Αν δεν υπήρχαν και οι μαρμελάδες τι θα
γινόμαστε». Έτσι αντιμετώπιζαν χτες την
κατάσταση οι έμποροι που πουλούσαν
φράουλα στην αγορά του Ρέντη.
Μετά τις τελευταίες βροχές — που αύξη-
σαν τη ραδιενέργεια στο έδαφος — η κίνη-

Ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις ο καπιταλισμός δεν άφησε τίποτα ανεκμετάλλευτο... Η κυριαρχία χειρίστηκε το θέμα με τους δικούς της τρόπους σε ανατολή και δύση. Στη σοβιετική της εκδοχή, αποσιωπώντας στην αρχή το συμβάν, άργησε να ενημερώσει τους γειτονικούς λαούς αλλά και τους δικούς της πολίτες (κάτι που είχε διδαχθεί από παρόμοια ατυχήματα στη Δύση). Στο άλλο μπλοκ, δημιουργήθηκε ένα κλίμα πανικού και ανασφάλειας (κυρίως στις χώρες που δεν διέθεταν πυρηνικά εργοστάσια), ο κόσμος έσπευσε να εφοδιαστεί με κατεψυγμένα τρόφιμα και αφού πέρασαν λίγες ημέρες υπερκατανάλωσης του πανικού, πείστηκε με τη βοήθεια των «ειδικών» ότι ο κίνδυνος πέρασε και η πυρηνική ενέργεια είναι και φτηνή και αναγκαία, 2 σε

1. Εντάξει και λίγη οικολογία δεν βλάπτει ...αλλά τι είναι ένα ατύχημα μπροστά σε τόσα κέρδη και στον έλεγχο του κόσμου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Ελλάδα είχαν περάσει αρκετές εκατοντάδες από το πυρηνικό τεστ του νοσοκομείου «Αλεξάνδρα» ενώ στα super-market χρειάστηκε μέχρι και η επέμβαση της αστυνομίας για να ψωνίσουν πολιτισμένα οι καταναλωτές. Ο μόνος που δεν είχε πανικοβληθεί ήταν ο

«Ριζοσπάστης» που μέχρι τότε γι' αυτόν οι φράουλες, το γάλα, τα λαχανικά, το κρέας ήταν ακίνδυνα και το ίδιο το Τσέρνομπιλ δεν υπήρξε ποτέ, (το μόνο αξιοπερίεργο που είχε ανθίσει ήταν ένα αντισοβιετικό κίνημα).

Με αφορμή το εν λόγω πυρηνικό ατύχημα ξέσπασαν σε πολλές χώρες αντιδράσεις. Έτσι και στην Ελλάδα -κυρίως σε Πειραιά, Αθήνα και Θεσσαλονίκη- εκδηλώθηκαν βίαιες συγκρούσεις και διαδηλώσεις. 9 Μαΐου καλείται η πρώτη πορεία ενάντια στα πυρηνικά απ' τους «ραδιενεργούς πολίτες αυτόνομους αναρχικούς», στα Προπύλαια. Η συγκέντρωση απαγορεύτηκε με αστυνομική διαταγή απ' τον αττικάρχη Αρκουδέα. Οι αναρχικοί με κεντρικό σύνθημα «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά» προσπάθησαν να σπάσουν τον κλοιό των ΜΑΤ για να μπουν στο χώρο των Προπυλαίων, χωρίς να το πετύχουν. Την ίδια ώρα στην Ομόνοια ξεκινούσαν πορεία τα Μ-Λ ΚΚΕ, ΚΚΕ μ-λ και ΕΚΚΕ. Αργά το βράδυ τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους αναρχικούς... σε μια προσπάθειά των δεύτερων να μπουν στα Προπύλαια- συλλαμβάνοντας 15 απ' αυτούς. Λίγα λεπτά αργότερα ξεκίνησε πορεία αυτή τη φοράαπ' τα Εξάρχεια με σύνθημα «Κάτω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά». Η πορεία διαλύθηκε με συγκρούσεις στο ύψος της Αρσάκη, τις οποίες και ακολούθησαν πολλές συλλήψεις.

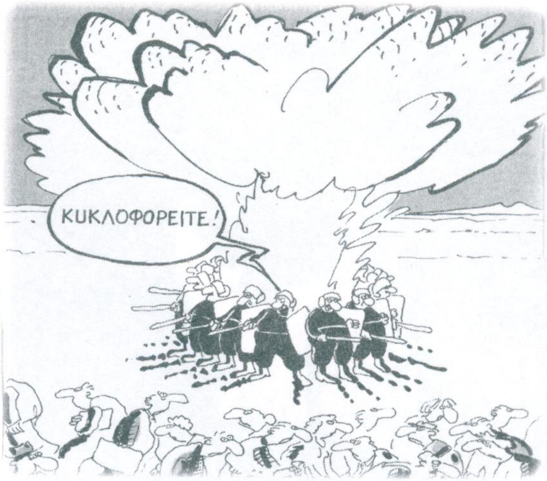
Στις 12 Μαΐου απαγορεύεται μηχανοκίνητη πορεία που είχε οργανωθεί απ' την Αντιπυρηνική Πρωτοβουλία. Ως απάντηση στη δεύτερη απαγόρευση, οι αριστεριστές αφού έφτασαν μηχανοκίνητα έξω από το κτίριο της ΓΑΔΑ πέταξαν μπουκάλια με γάλα, ενώ δεκάδες αναρχικοί επιτέθηκαν αργά το βράδυ σε κλούβες των ΜΑΤ που βρίσκονταν στην πλατεία Εξαρχείων. Απ' την πλευρά της η αστυνομία συνέλαβε πάνω από 100 άτομα.

Τρίτη και 13 Μαΐου καλούνται δύο πορείες στον ίδιο χώρο (Προπύλαια). Η πρώτη στις 5 μ.μ. απ' τους ΑΚΕ, Αντιπυρηνική Πρωτοβουλία και Εναλλακτική Κίνηση Οικολόγων με συμμετοχή αναρχικών- αυτόνομων και του ΚΚΕ Εσ. Εκμεταλλευόμενοι το κλίμα που είχε δημιουργηθεί, την ίδια μέρα έκαναν συγκέντρωση και οι δεξιοί με καθαρά αντικομουνιστικό χαρακτήρα. Κυρίαρχο σύνθημα της «Το Τσέρνομπιλ σκοτώνει, ο Ανδρέ-

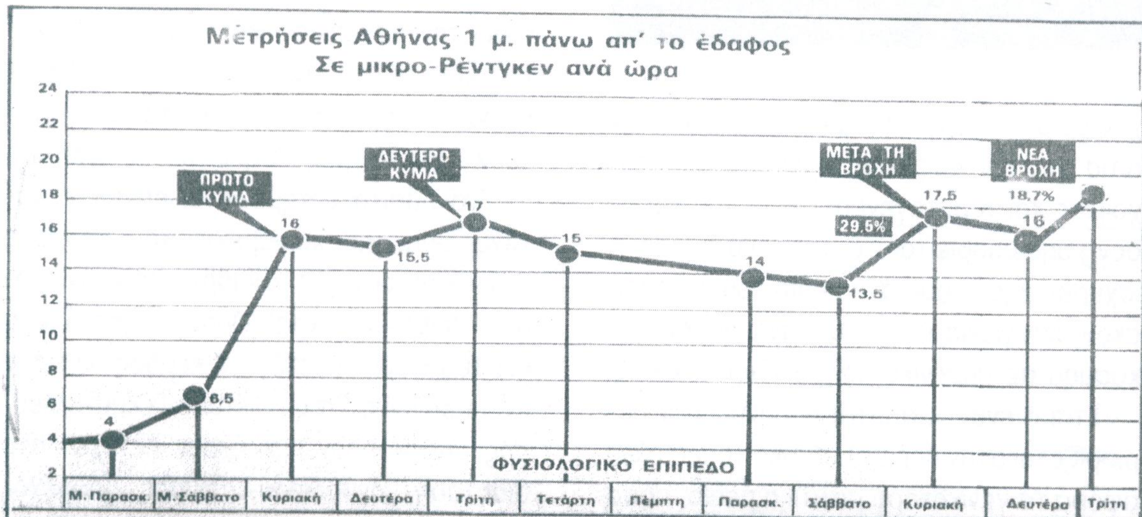

ας αθωώνει». Λίγο πριν τις 8 μ.μ. και ενώ η κεφαλή της πρώτης βρισκόταν στην Ομόνοια ξέσπασαν επεισόδια στο ύψος της Πεσμαζόγλου για να συνεχιστούν με τη μορφή συμπλοκών μεταξύ αναρχικών και ΜΑΤ-ΜΕΑ- Ζ, μέχρι το Μοναστηράκι. Αποτέλεσμα ήταν να συλληφθούν πάνω από 60 άτομα απ' τους οποίους να διωχτούν οι 39 για κακουργήματα. Το ίδιο και το επόμενο βράδυ (καθώς και το πρωί έξω απ' δικαστήρια) τα όργανα προχωρούσαν σε προληπτικές συλλήψεις στα πέριξ των Εξαρχείων εφαρμόζοντας τις εντολές του τότε Υπουργού Δημ. Τάξεως Αντ. Δροσογιάννη. Γι' αυτούς που είχαν αντιρρήσεις είχε δηλώσει «Εφαρμόζω το νόμο γι' αυτό με πληρώνει η πολιτεία» και «πιστεύω ότι είναι καλύτερα να συλληφθεί ένας αθώος σήμερα και να αφεθεί αύριο ελεύθερος παρά να χυθεί αίμα»

Πέρα όμως από τις πυρηνικές δοκιμές, τον κίνδυνο ατυχημάτων τύπου Τσέρνομπιλ και Three Mile Island[1] , έκλυσης επικίνδυνων αερίων και την παραγωγή ραδιενεργών

αποβλήτων από την «ομαλή» λειτουργία των πυρηνικών σταθμών, η χρήση της πυρηνικής ενέργειας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ποτέ ειρηνική αφού τα απόβλητα (εξαντλημένα καύσιμα) αποτελούν πρώτη ύλη για πυρηνικές γομώσεις Είναι βέβαιο ότι τα κράτη που έχουν πυρηνικά εργοστάσια, έχουν τη γνώση και την τεχνολογία ν' αναπτύξουν πυρηνικά όπλα... Οι βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανίου εκτός από το ότι μολύνουν περιο-

ΟΙ ΧΤΕΣΙΝΕΣ ΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

ΚΑΤΑ 18,7% αυξήθηκε η χτεσινή τιμή της ακτινοβολίας εδάφους λόγω της βροχής.

Το συνοπτικό δελτίο, με τ' αποτελέσματα των χτεσινών μετρήσεων, που εκδόθηκε απ' την Ελληνική Επιτροπή Ατομικής Ενεργείας, αναφέρει:

❶ Συγκέντρωση Ιωδίου—131 στον αέρα: 0,2 μπεκερέλ ανά κυβικό μέτρο, που αντιστοιχεί σε απορροφούμενη δόση λόγω εισπνοής σε 0,04 μιλιρέμς ανά ημέρα. Παρατηρείται δηλαδή μικρή μείωση.

❷ Ρυθμός εξωτερικής έκθεσης: 19 μικρορέντχεν ανά ώρα, λόγω κυρίως της ακτινοβολίας από το έδαφος. Παρατηρείται, δηλαδή, μικρή αύξηση, που οφείλεται στη βροχόπτωση.

Τα υπόλοιπα παραμένουν στις ίδιες χαμηλές τιμές, με εξαίρεση το γάλα αιγοπροβάτων και τα χόρτα, που εξακολουθούν να παραμένουν σε υψηλά επίπεδα.

χές με ραδιενεργά στοιχεία αποτελούν την αιτία για την εμφάνιση κρουσμάτων λευχαιμίας και τερατογενέσεων. Ακόμα και αν δεν χρησιμοποιείται για πολεμικό σκοπό, η ισχυροποίηση τους στο πεδίο του ενεργειακού ανταγωνισμού και ο διαχωρισμός του κόσμου σε πυρηνικό και μη είναι γεγονός.

Έτσι η εναντίωση στα πυρηνικά δεν περιορίζεται στον περιβαλλοντικό τομέα αλλά αφορά το γενικότερο πολιτικό πεδίο πόσο μάλλον όταν οι ενεργειακές πηγές (κοιτάσματα πετρελαίου, ουρανίου, φυσικού αερίου) κατέχονται και διαχειρίζονται από λίγες εταιρίες δημιουργώντας όρους εξάρτησης (ενεργειακές κρίσεις) και εκβιαστικές λογικές προς τους καταναλωτές. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν έχει πάψει να προωθείται η πολιτική υπέρ της πυρηνικής ενέργειας και τεχνολογίας. Η Ουκρανία θα έκλεινε τον τελευταίο αντιδραστήρα του Τσέρνομπιλ το 2000 με προϋπόθεση την κατασκευή δύο νέων αντιδραστήρων χρηματοδοτούμενη από την Ευρατόμ[2] , οι ΗΠΑ διαθέτουν δισ. δολάρια για έρευνα στην πυρηνική τεχνολογία και τα σχέδια για κατασκευή πυρηνικών εργοστασίων ανά τον κόσμο συνεχώς αυξάνονται, τη στιγμή που οι ενεργειακές μας ανάγκες μπορούν να καλυφθούν απ' τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

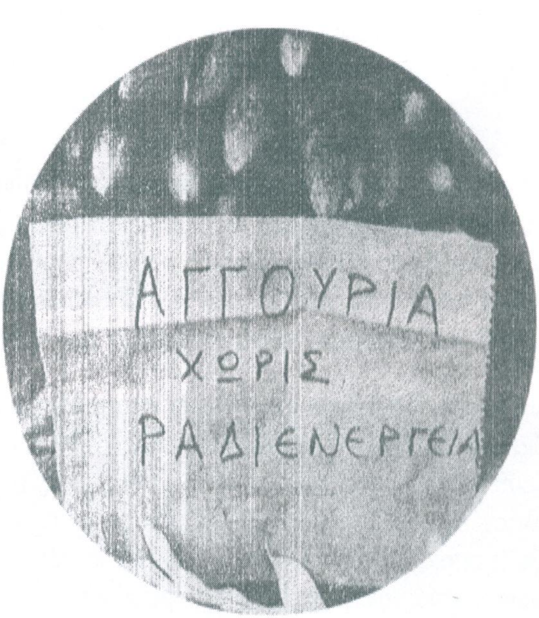
Έτσι, προωθείται η πυρηνική ενέργεια ως η μόνη εναλλακτική παραγκωνίζοντας τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (αιολική, γεωθερμική, υδροηλεκτρική, ηλιακή). Η κυριαρχία εφαρμόζει τους όρους της παγκόσμιας αγοράς και στο πεδίο της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας. Βάσει αυτού δημιουργείται άνισος καταμερισμός στον ενεργειακό ανταγωνισμό, εντείνοντας την καταπίεση και τον διαχωρισμό του κόσμου σε κάστες πυρηνικών και μη χωρών. Ακόμη και οι τελευταίες αποτελούν χωματερές τοξικών αποβλήτων.

Ένα βασικό ζήτημα είναι επίσης η κατοχύρωση της κυριαρχίας του κέρδους πάνω στη φύση, η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω σε αυτή. Οι εταιρείες και η κυριαρχία με σκοπό το κέρδος και την αναπαραγωγή του δικτύου εκμετάλλευσης αποσκοπούν (και έχουν πετύχει) στη διάσταση ανθρώπου- φύσης, παρέχοντας λογικές κυριαρχίας και ανισοτήτων.

Το πρόβλημα της πυρηνικής ενέργειας για εμάς δεν είναι βέβαια το μονοπώλιο ή η άνιση κατανομή του κέρδους από αυτή, αλ-

λά η εξάλειψη της σε παγκόσμιο πλαίσιο. Το ζήτημα της επαναφέρεται με τον επικείμενο πόλεμο στο Ιράν, όπου παρουσιάζεται πλέον ως γεγονός πως στο πεδίο των πυρηνικών, μόνο οι «κυρίαρχοι» έχουν λόγο. Δυστυχώς, η λογική που φαίνεται να κυριαρχεί πάνω στο νεότοκο αντιπολεμικό κίνημα για το Ιράν είναι η αντίδραση στο πλαίσιο «αφού οι άλλοι έχουν πυρηνικά, γιατί να μην έχει και το Ιράν;», λογικές που αποσκοπούν στην ατομική ή εθνική κατοχύρωση μέσα σε ένα υπερεθνικό δίκτυο ανταγωνισμού. Είναι λογικές που δεν ανατρέχουν στη βάση του προβλήματος αλλά απαντούν στον άνισο καταμερισμό είτε υλικών είτε ενεργειακών πόρων, ώστε να επέλθει η ισότητα. Σ' αυτό το πλαίσιο απαντάμε ξεκάθαρα πως το πρόβλημα δεν έγκειται στο αν έχει ή όχι το Ιράν «πολεμικές» διαθέσεις όσον αφορά τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας αλλά στην ύπαρξη ή την χρήση της από οποιονδήποτε και οπουδήποτε.

Για τους περισσότερους που ζουν στις μητροπόλεις, το περιβάλλον στο οποίο αναπτυσσόμαστε γίνεται ολοένα και πιο συνθετικό αφομοιώνοντας τα όποια φυσικά χαρακτηριστικά μας έχουν απομείνει. Παράλληλα -όντας ευάλωτοι- υποχρεωνόμαστε να καταναλώνουμε άσκοπα ενέργεια για να ανταποκρινόμαστε στις συνεχώς αυξανόμενες «ανάγκες». Σ' αυτές τις συνθήκες ζωής τυχαίνει οι λίγοι να επιδρούν στο -νέο κάθε φοράπεριβάλλον μας και οι πολλοί να δέχονται τις «εκροές» του. Είτε αυτές αφορούν την εξάρτησή μας απ' αυτό (π.χ. φανταστείτε τι δεν μπορούμε να κάνουμε όταν υπάρχει διακοπή ρεύματος) είτε τις φυσικές καταστροφές...

1. Three Mile Island: Πυρηνικό ατύχημα που είχε συμβεί το 1979, σ' ένα νησί 3 μίλια μακριά από την Πενσυλβάνια.

2. Ευρατόμ: Η συνθήκη Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας που συστάθηκε το 1958 από διάφορα κράτη- μέλη της Ε.Ε. Οι δραστηριότητές της συνδέονται με την ατομική ενέργεια.

60 JAHRE - 8
60 ΧΡΟΝΙΑ - 8

Τον περσινό Μάη συμπληρώθηκαν 60 χρόνια από την ήττα των ναζί στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Στα πλαίσια της επετείου η αυτόνομη ομάδα autopool από το Βερολίνο δημοσίευσε το παρακάτω κείμενο. Το κείμενο μετέφρασε η Efi. Οι υποσημειώσεις είναι της Efi και του B. Setzer.

Λίγα λόγια για την ομάδα autopool

Το autopool υφίσταται ως αυτόνομη ομάδα από το 1997. Τους αφορούν κοινωνικές κινήσεις διαμαρτυρίας, το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης κ.α. Κύριο χαρακτηριστικό τους αποτελεί η συμμετοχή σε κινηματικές δράσεις. Συμμετέχουν στο δίκτυο ACT! που αποτελείται από 4 βερολινέζικες ομάδες αριστερών ριζοσπαστών,. Οι υπόλοιπες τρεις είναι οι εξής: A.L.B. -Antifaschistische Linke Berlin (Αντιφασιστική Αριστερά Βερολίνου), S.I.- Subversion International, F.e.I.S.- Fuer eine linke Stroemung (Για ένα αριστερό ρεύμα).

Αυτό το κείμενο ήταν αρχικά ένα προσχέδιο για κάλεσμα στη βερολινέζικη διαδήλωση της 8ης Μαΐου. Για εμάς ήταν σημαντικό να μη γιορτάσουμε αυτή τη μέρα την απελευθέρωση και να μην τιμήσουμε τους συμμάχους. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο το κείμενο δεν ήταν πλέον συμβατό με τη συμμαχία-διαδήλωση, ή οποία ονομάστηκε «συνεργασία ενέργεια Spasibo» και η οποία κινητοποιήθηκε με τον τίτλο: «Spasibo σημαίνει ευχαριστώ, 8η Μαΐου μέρα απελευθέρωσης από τον γερμανικό φασισμό». Λόγω του γεγονότος ότι θεωρούμε σημαντική τη συνέχιση αυτής της συζήτησης, δημοσιεύουμε αυτό το κείμενο ως χάρτα συζήτησης. (autopool, άνοιξη 2005)

Ενας φασίστας που δεν είναι τίποτα άλλο
από φασίστας, είναι ένας φασίστας.
Ενας αντιφασίστας που δεν είναι τίποτα άλλο
από αντιφασίστας, δεν είναι αντιφασίστας.

Απελευθέρωση; Ποια απελευθέρωση;

Οι Ναζί και οι Αιώνιοι-Γερμανοί βρίζουν στις 8 Μαΐου από συνήθεια για το «ψέμα της απελευθέρωσης». Τα λόγια τους όμως έχουν μια δόση αλήθειας: Δεν απελευθερώθηκαν οι Γερμανοί από τους Ναζί με την βοήθεια των συμμάχων. Γερμανοί ήταν οι Ναζί: ως εκλογικό σώμα, ως πειθήνια υποχείρια, πρόθυμοι υποτελείς και εκτελεστικά όργανα. Η 8η Μαΐου είναι η ημέρα της ήττας των Ναζί, των

8. MAI 1945
8 ΜΑΗ 1945

γερμανών φασιστών, αυτής της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και του προγράμματος της εξολόθρευσης των εβραίων όλου του κόσμου, του εξαλειπτικού αντισημιτισμού. Μόνο που αυτό το γεγονός για τους καινούριους Ναζί είναι λόγος για να θρηνούν και για μας λόγος για να χαιρόμαστε.

Εδώ και λίγο καιρό η γερμανική κυβέρνηση γιορτάζει, με κάθε πιθανή ευκαιρία εντός των κύκλων των διεθνών φίλων της την απελευθέρωση από τον φασισμό. Έτσι και στις 8 Μαΐου. Σαν να ήταν ο φασισμός η μεγάλη επιδημία, την οποία έφερε η φύση τον 20αι. στην Ευρώπη και σαν να θεωρούνταν οι Γερμανοί εξίσου θύματα με όλους τους άλλους. Αυτή η αδιαφοροποίητη αναφορά στην απελευθέρωση υπηρετεί ωστόσο έναν ιστορικοπολιτικό σκοπό των κρατούντων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Στόχος είναι η αποδοχή του γεγονότος ότι οι Γερμανοί ήταν θύματα. Ως εκ τούτου σε συνδυασμό με την 8η Μαΐου 1945 δεν θα έπρεπε να γίνεται λόγος για απελευθέρωση, χωρίς να γίνει περαιτέρω διαφοροποίηση: Ποιος απελευθερώθηκε, από ποιόν, πού και με ποιόν στόχο; Αν γίνει αυτή η διαφοροποίηση τότε ο «γερμανικός λαός» δεν μπορεί να μετατραπεί από σύνολο θυτών σε σύνολο θυμάτων, αλλά ούτε και η διεξαγωγή του πολέμου από τις δυτικές δυνάμεις μπορεί να θεωρηθεί ηρωικός αντιφασιστικός αγώνας.

Εργάτες- τριες των ταγμάτων εργασίας πανηγυρίζουν μετά την κατάληψη του Βερολίνου από τους συμμάχους και την απελευθέρωσή τους

Η 8η Μαΐου και οι πολλές απελευθερώσεις

Αν απελευθερώθηκε κάποιος, τότε απελευθερώθηκαν τα θύματα και οι πολέμιοι του εθνικοσοσιαλισμού.. οι επιζήσαντες των στρατοπέδων συγκέντρωσης, οι Εβραίοι, οι Ρομά, οι «ακοινώνητοι» (εγκληματίες και «τεμπέληδες» δηλ. αρνητές παροχής εργασίας). Αυτήν την τελευταία ομάδα αφο

ρούσε το πρώτο κύμα εκτοπίσεων στο Ράιχ: περισσότεροι από 100.000 μεταφέρθηκαν τον Σεπτέμβριο του 1933 στα ονομαζόμενα «σπίτια εργασίας». Άλλοι 11.000 εξαφανίστηκαν εντός των ορίων της «κίνησης εναντίον των τεμπέληδων»[1] το 1938 κατευθείαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης απελευθερώθηκαν κομμουνιστές, αναρχικοί, σοσιαλδημοκράτες αλλά και εικαζόμενες (από τους ναζί) «απολίτικες» ομάδες, οι οποίες -λόγω συνεπούς άρνησης προσφοράς υπηρεσιών στον πόλεμο (ανυπότακτοι), όπως στην περίπτωση των ερευνητών της Βίβλου (Μάρτυρες του Ιεχωβά)- κατέστησαν τους εαυτούς τους «εχθρούς του λαού».

Απελευθερώθηκαν επίσης αυτοί που ήταν στα τάγματα εργασίας καθώς και αυτοί, που λόγω διάφορων μορφών «κοινωνικής ανυπακοής» βρίσκονταν σε συνεχή κίνδυνο, για παράδειγμα γιατί έκρυβαν τους διωκόμενους. Απελευθερώθηκαν επίσης τα θύματα της τυποποίησης μέσω της επιβεβλημένης ετεροσεξουαλικότητας και της κυρίαρχης λογικής της ύπαρξης αποκλειστικά δύο φύλων με συγκεκριμένους ρόλους, καθώς και οι επιζήσαντες από τις γραμμές των ανθρώπων με υποτιθέμενη πνευματική υστέρηση που είχαν κατηγοριοποιηθεί ως «ανάξιοι ζωής».

Ο τρόμος της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας τελείωσε για τον πληθυσμό των υποταγμένων χωρών ή των χωρών που βρίσκονταν σε πόλεμο με την Γερμανία την 8η Μαΐου. Η απελευθέρωση από την τρομοκρατική εθνικοσοσιαλιστική κυριαρχία, η οποία ήταν τόσο συνεπής και μοναδική (που γίνονται συζητήσεις επί συζητήσεων για το αν ο όρος φασισμός ίσως σε αυτήν την περίπτωση είναι μάλλον ανώδυνος), ήταν αποτέλεσμα αποκλειστικά εξωτερικής στρατιωτικής επέμβασης.

Η 8η Μαΐου και η συνέχεια...

Η ελίτ και σημαντικό μέρος της εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνίας πέρασαν στη Δυτική Γερμανία άβρεχα (δικαστές, γραφειοκράτες, βιομήχανοι και οι εταιρείες τους κτλ.). Οι κερδισμένοι του εθνικοσοσιαλισμού παρέμειναν οι κερδισμένοι της Δ. Γερμανίας, η οποία και πλήρωνε συντάξεις στα μέλη των SS. Τα θύματά τους έγιναν ικέτες, οι οποίοι σε πολύ λίγες περιπτώσεις πήραν αποζημιώσεις, και αυτές μόνο οικονομικές.

Ενώ στη σοβιετική ζώνη κατοχής έγινε τουλάχιστον η προσπάθεια ρήξης με το σύστημα, ο καπιταλισμός συνέχισε στις δυτικές ζώνες κατοχής ως πιο συστηματοποιημένη επιλογή διατήρησης της κοινωνικής συνοχής. Ο φασισμός παραμένει μια πραγματικά υπάρχουσα δυνατότητα με σκοπό την πολιτική οργάνωση της κυριαρχίας εντός της καπιταλιστικής κοινωνίας. Με την αυξανόμενη θυματοποίηση των Γερμανών γίνεται λόγος όλο

---

[1] *Aktion "Arbeitsscheu Reich" (κίνηση εναντίον των τεμπέληδων, [κατά λέξη μετάφραση: κίνηση 'Η αυτοκρατορία αυτών που αποστρέφονται τη δουλειά']): έτσι ονομάστηκε από τους εθνικοσοσιαλιστές το κύμα συλλήψεων του καλοκαιριού του 1938, το οποίο είχε ως αποτέλεσμα την σύλληψη περισσότερων από 10.000 ανθρώπων και την μεταφορά τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αυτό το κύμα συλλήψεων ήρθε ως συνέχεια του διατάγματος «προληπτικής καταπολέμησης της εγκληματικότητας» της 14ης Δεκεμβρίου 1937. Σύμφωνα με αυτό συλλαμβανόταν όποιος χωρίς να είναι αποδεδειγμένα εγκληματίας «έθετε με την αντικοινωνική του συμπεριφορά σε κίνδυνο το κοινωνικό σύνολο». Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι* οι εθνικοσοσιαλιστές θεωρούσαν ως απόδειξη αντικοινωνικής συμπεριφοράς όλους όσους αντιδρούσαν εντός του εργασιακού τους χώρου, όσους συμμετείχαν ενεργά στα συνδικάτα και όσους απαιτούσαν αύξηση των μισθών, καλύτερες συνθήκες εργασίας κ.ο.κ. Θεωρείται ότι αυτό το κύμα συλλήψεων είχε ως απώτερο σκοπό την πειθαρχεία των λεγόμενων κατώτερων κοινωνικών ομάδων, αλλά και την απομάκρυνση των Εβραίων από τα αστικά κέντρα, καθώς στους συλληφθέντες συμπεριλαμβάνονταν και Εβραίοι.

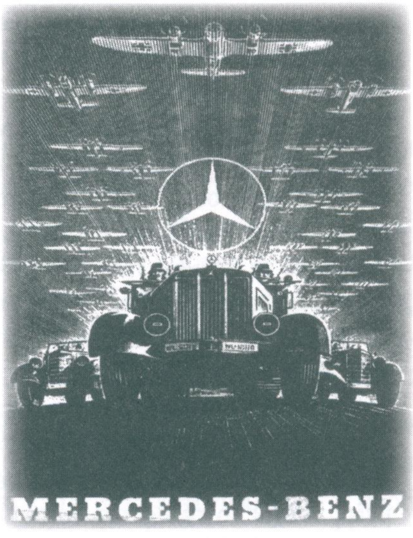
και λιγότερο για την ευθύνη και την αυτουργία. Παράλληλα παραμελείται το γεγονός ότι ο αντισημιτισμός μέσω της εθνικοσοσιαλιστικής κυριαρχίας είναι μέχρι σήμερα ευρέως διαδεδομένος.

Και οι σύμμαχοι;

Όσο σημαντική και αν ήταν η στρατιωτική κατάλυση της εθνικοσοσιαλιστικής κοινωνίας: Τα κράτη των απελευθερωτών έθεταν στους Εβραίους, στους αντιφασίστες και στα άλλα θύματα καθώς και στους πολέμιους του εθνικοσοσιαλισμού τα δικά τους όρια και πολεμούσαν οι ίδιοι σε μονάδες χωρισμένες κατά το χρώμα του δέρματος. Οι στρατοί τους άφηναν απείραχτα επιλεγμένα τμήματα της δυτικογερμανικής πολεμικής βιομηχανίας, με τα οποία συνέχιζαν τις διεθνείς εμπορικές σχέσεις και δεν έπρεπε να καταστραφούν (π.χ. Opel, IBM)[2]. Ακριβώς την 8η Μαΐου, που Άραβες και Βερβερίνοι, οι οποίοι πολέμησαν μαζί με τον γαλλικό στρατό, γιόρταζαν την νίκη τους και ήθελαν να απαιτήσουν και για τους εαυτούς τους απελευθέρωση, κατοχυρώθηκε βάναυσα και βίαια η αποικιακή καταπίεση. Οι σφαγές της 8ης Μαΐου στο Setif, στο Melbou, στο Kherrata και στο Guelma είχαν ως θύματα πολλές δεκάδες χιλιάδες νεκρούς. Με μια φαινομενική αποναζιστοποίηση κατάφεραν να επανεντάξουν τους ναζί και τους υποστηρικτές των ναζί από την βιομηχανία και την πολιτική στο κοινωνικό σύνολο. Ως παραδείγματα θα μπορούσαν να αναφερθούν οι Flick[3] , Abs (Deutsche Bank)[4] και το όλο σύμπλεγμα δικαιοσύνη-αστυνομία-μυστικές υπηρεσίες. Επί-

προπαγανδιστικές αφίσες της Mercedes- Benz στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο.
«Mercedes - Benz: βοηθός σε πόλεμο και ειρήνη!»

---

[2] Τον Φεβρουάριο του 2001 δημοσιεύτηκε από τον Edwin Black το βιβλίο 'Η IBM και το Ολοκαύτωμα'. Η IBM κατηγορείται ότι κατά τη διάρκεια του τρίτου Ράιχ συνεργάστηκε με την κυβέρνηση Χίτλερ μέσω της θυγατρικής της εταιρείας DEHOMAG• η συνεργασία θεωρείται ότι με την προσφορά του αναγκαίου λογισμικού έκανε δυνατή τη μηχανοργάνωση και μηχανογράφηση του Ολοκαυτώματος. Παράλληλα η IBM Γερμανίας ΕΠΕ (IBM Deutschland GmbH) είχε πριν το 2001 προσχωρήσει στον οργανισμό αποζημίωσης των θυμάτων των ταγμάτων καταναγκαστικής εργασίας των ναζί (ενέργεια που έκαναν εταιρείες που είχαν χρησιμοποιήσει εργάτες από τα τάγματα εργασίας).

[3] Μεγαλοβιομήχανος. Χαρακτηριστικός για τον Flick είναι ο πολιτικός του κονφορμισμός. Ενώ μέχρι και το 1932 ήταν μέλος του Γερμανικού λαϊκού κόμματος (Deutsche Volkspartei) έκανε οικονομικές εισφορές σε διάφορα κόμματα, ώστε να είναι εξασφαλισμένος ανεξαρτήτως του νικητή των εκλογών• από το 1933

σης ο κόκκινος στρατός, αργότερα σοβιετικός, μας απαγορεύει εξίσου την θετική ταύτιση μαζί του. Εντός αυτού του στρατού τα συμβούλια των στρατιωτών διήρκεσαν μόνο μισό χρόνο (από τον Οκτώβριο του 1917 μέχρι τον Απρίλιο του 1918). Μετά, και σε αυτόν τον στρατό κυριάρχησε η «υπακοή μέχρι θανάτου», αφού είχε οργανωθεί σύμφωνα με το πρωσικό πρότυπο. Η έκδοση γερμανών κομμουνιστών και εβραιοπολωνών αιχμαλώτων πολέμου[5] στην ναζιστική Γερμανία κατά την διάρκεια του Συμφώνου μη επίθεσης μεταξύ του Στάλιν και του Χίτλερ σημαίνει πολλά. Το να είναι κάποιος γνώστης αυτών των πραγμάτων, δεν σημαίνει ότι μειώνει την σημασία της απελευθέρωσης από τον φασισμό.

Και αν πρέπει να βρεθούν αντικείμενα λατρείας και απόδοσης τιμών: εντός των οργανώσεων των παρτιζάνων, στην αντίσταση, στις ενέργειες σαμποτάζ, στις μορφές λιποτακτών και αυτών που θεωρήθηκαν υπεύθυνοι για την πτώση του ηθικού, εντός των κόλπων της Wehrmacht, εντός ομάδων που εναντιώθηκαν και πολέμησαν τον εθνικοσοσιαλισμό δεν υπήρχαν άνθρωποι που με την απελευθέρωση από τον εθνικοσοσιαλισμό εννοούσαν παράλληλα και τη δημιουργία μιας απελευθερωμένης κοινωνίας; Ο αγωνιστικός αντιφασισμός χρειάζεται μια διαφοροποιημένη ανάλυση της κοινωνίας και μερικές φορές όπλα, αλλά δεν χρειάζεται εθνικές σημαίες! Φυγή των σημαιών αντί για ενθουσιασμό για τις σημαίες! Λιποταξία αντί για στρατιωτική κατάταξη!

έκανε τακτικά οικονομικές εισφορές προς το NSDAP και έγινε μέλος του Freundeskreis Reichsfuehrer SS. Με την αριοποίηση των εβραϊκών εταιρειών (δήμευση και μεταπώληση ή μεταβίβαση σε Γερμανούς επιχειρηματίες) ο Flick αύξησε σε μεγάλο βαθμό την περιουσία του. Το 1937 έγινε μέλος του NSDAP και το 1938 του απονεμήθηκε ο τίτλος του αρχηγού της πολεμικής οικονομίας. Παράλληλα επέκτεινε τις επιχειρήσεις του σε όλους του τομείς της βιομηχανίας (άνθρακας, σίδηρος, χάλυβας). Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου εργάστηκαν στις βιομηχανικές μονάδες του Flick γύρω στους 50.000 εργάτες από τα τάγματα εργασίας και από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σύμφωνα με υπολογισμούς θεωρείται ότι γύρω στους 10.000 από αυτούς έχασαν τη ζωή τους λόγω υποσιτισμού και βίαιης μεταχείρισης. Ο Οργανισμός Flick αρνιόταν κατηγορηματικά μέχρι τον θάνατο του Flick την αποζημίωση των εργατών. Ο Flick με τη βοήθεια των Ναζί κατάφερε κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου να πάρει υπό την κυριαρχία του σχεδόν το σύνολο των ευρωπαϊκών μεταλλείων. Μετά το τέλος του πολέμου ο Flick κατάφερε να ξαναδημιουργήσει τον Οργανισμό του παρά το ότι είχε χάσει το 75% της ιδιοκτησίας του κατά τη διάρκεια της κατάληψης της Γερμανίας από του Συμμάχους. Το 1947 καταδικάστηκε στη δίκη της Νυρεμβέργης σε εφτά χρόνια κάθειρξη, το 1950 όμως έλαβε χάρη και στις αρχές του 1951 αφέθηκε ελεύθερος. Μετά την απελευθέρωσή του ο Flick ήταν και πάλι ένας από του πλουσιότερους ανθρώπους της Δ. Γερμανίας. Σύντομα έγινε ο μεγαλύτερος μέτοχος της Daimler και μεγαλομέτοχος σε άλλες εταιρείες. Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '60 ο Flick ήταν και πάλι ο πλουσιότερος άνθρωπος της Δ. Γερμανίας. Το 1963 τιμήθηκε με παράσημο από το Γερμανικό κράτος για την προσφορά του στο έθνος.

4 Ο Hermann Josef Abs γίνεται το 1938 μέλος του προεδρείου της Deutsche Bank ιδιότητα που διατηρεί μέχρι το τέλος του πολέμου. Κατά τη διάρκεια της θητείας του στην Deutsche Bank είναι υπεύθυνος για τις επενδύσεις του οργανισμού στο εξωτερικό και για την οικονομική στήριξη της βιομηχανίας. Ο Abs ως πρόεδρος του Οργανισμού της Deutsche Bank θεωρείται ως ένας από τους κύριους συνυπεύθυνους για την «αριοποίηση» των εβραϊκών επιχειρήσεων και τραπεζών, οι οποίες αγοράστηκαν από τον τραπεζικό οργανισμό, τον οποίο αυτός διηύθυνε, αλλά και από μέλη της οικογένειάς του. Η Deutsche Bank αναλαμβάνει την Βοημική Union Bank στην κατειλημμένη Τσεχία το 1939 και αναπτύσσει περαιτέρω τις δραστηριότητες της «αριοποίησης» εβραϊκών περιουσιών. Η άμεση συνενοχή του Abs είναι κατά πολλούς αμφισβητήσιμη, καθώς του αναγνωρίζεται το ελαφρυντικό ότι τουλάχιστον στην περίπτωση της Τσεχίας δεν ήταν ο κύριος υπεύθυνος αλλά μόνο αναπληρωτής διευθυντής (Υπεύθυνος για το προτεκτοράτο Βοημίας ήταν ο Oswald Roesler). Ο Abs καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του δεν ανήκε σε κανένα πολιτικό κόμμα. Το

Και σήμερα;

Αυτόν τον χρόνο θα γίνει η Bundeswehr[6] 50 χρονών. Η εκ των άνω επιβεβλημένη απελευθέρωση είχε ως αποτέλεσμα την επανα-στρατιωτικοποίηση της Γερμανίας (ίδρυση της Bundeswehr και ένταξη στο ΝΑΤΟ 1955) και την επέκταση της δυνατότητας διεξαγωγής πολέμου μετά το 1989. Στα πλαίσια της ανάδειξης της BRD ως ηγετικής δύναμης μιας όλο και πιο στρατιωτικοποιημένης Ε.Ε., η κόκκινη-πράσινη[7] κυβέρνηση αναπτύσσει μια ιστορική πολιτική χωρίς την απαίτηση του τελικού απολογισμού. Ακριβώς μέσω αυτής της πολιτικής αυτή η κυβέρνηση επιτυγχάνει την εκμετάλλευση του παρελθόντος• ο υπουργός εξωτερικών δικαιολογεί πολέμους με το να χρησιμοποιεί το Άουσβιτς[8]. Ο υπουργός εσωτερικών παρουσιάζει την αυταρχική πολιτική απαγορεύσεων ως αντιφασισμό. Οι αιτήσεις αποζημιώσεων αφήνονται στην ψυχρή αναμονή του θανάτου των θυμάτων.

Πόλεμο στην απελευθερωμένη κοινωνία!

Το τέλος του εθνικοσοσιαλισμού στις 8 Μαΐου δεν σημαίνει ότι αυτό που ζητούσαμε ήταν οι κοινωνίες των συμμάχων και η τύποις δημοκρατική μεταπολεμική κοινωνία της Δ. Γερμανίας ή το τέλος του τραγουδιού. Αντιθέτως απαιτούμε έναν όρο για την απελευθέρωση, ο οποίος απαιτεί την καταστροφή του ναζισμού μαζί με τις ρίζες του (Όρκος Buchenwald[9]) και που ο στόχος του όρου θα ξεπερνάει τα όρια του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος. Γιατί η μηχανή απαξίωσης λειτουργεί ακόμα. Και μάλιστα υπερλειτουργεί. Με το τέλος της αντιπαράθεσης των Μπλόκ φαί-

---

1943 η απαίτηση του NSDAP κατά τη διάρκεια της συζήτησης για την μεταρρύθμιση των τραπεζών να απολυθούν τα «καθολικά» μέλη του προεδρείου της Deutsche Bank Clemens Plassmann και Abs παραμένει ανεκπλήρωτη. Ο Abs αρνήθηκε ότι συμμετείχε στην αντίσταση κατά του Χίτλερ, παρά το ότι είχε επαφές με μέλη της αντίστασης.

[5] Το σύμφωνο μη επίθεσης μεταξύ του τρίτου Ράιχ και της Σοβιετικής Ένωσης υπογράφηκε στις 23 Αυγούστου του 1939 στη Μόσχα από τους υπουργούς εξωτερικών των δύο κρατών. Το σύμφωνο ακυρώθηκε από την πλευρά της Γερμανίας στις 22 Ιουνίου του 1941 με την επίθεση της εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης (επιχείρηση Barbarossa).

[6] Εvv. το 2005

[7] Κυβερνητικός συνασπισμός του SPD - κόκκινοι (Sozialistische Partei Deutschlands, με τότε πρόεδρο τον G. Schroeder) και του Buendnis 90 Die Gruenen- πράσινοι (με τότε πρόεδρο τον J. Fischer)

[8] Στην περίπτωση του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία κατά την προσπάθεια δικαιολόγησης της ανάγκης δραστηριοποίησης του γερμανικού στρατού (Bundeswehr) εκεί.

[9] Ο όρκος που έδωσαν 21.000 πρώην κρατούμενοι του στρατοπέδου συγκέντρωσης Buchenwald στις 19 Απριλίου 1945. Χαρακτηριστικό απόσπασμα του όρκου: "Wir stellen den Kampf erst ein, wenn auch der letzte

νεται να μην υπάρχει πια κανένα έλεος. Ό,τι σε παγκόσμιο επίπεδο ήταν πραγματικότητα σε πολλά μέρη εδώ και καιρό μοιάζει να επανέρχεται στις μητροπόλεις: Περιθωριοποίηση των «περιττών» αντί για κοινωνική επανένταξη. Οι απαιτήσεις των αγορών επιβάλλονται από τη μεριά του κράτους βίαια ενάντια σε κάθε αντίσταση. Το αποτέλεσμα της απελευθέρωσης (εντός των πλαισίων) του δημοκρατικού καπιταλισμού φανερώνει το αντίθετο μιας απελευθερωμένης κοινωνίας: Σήμερα βρισκόμαστε σε έναν παγκόσμιο, βίαιο και απάνθρωπο πόλεμο εναντίων όλων. Την απελευθέρωσή μας την φανταζόμαστε αλλιώς. Εμείς αντιλαμβανόμαστε την απελευθέρωση ως μια μόνιμη διαδικασία, η οποία θα έχει τη μορφή δημοκρατίας βάσης και αλληλεγγύης και θα καθορίζεται από ανθρώπους εντός των κοινωνικών κινημάτων στα πλαίσια των συγκεκριμένων τομέων ζωής.

Η κατάργηση όλων των σχέσεων εξουσίας,
όλων των ρατσιστικών πατριαρχικών,
οικονομικών και αντισημιτικών πιέσεων
μπορεί να έρθει μόνο από κάτω.

«Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι ταξικός αγώνας»

Schuldige vor den Richtern der Voelker steht. Die Vernichtung des Nazismus mit seinen Wurzeln ist unsere Losung. Der Aufbau einer neuen Welt des Friedens und der Freiheit ist unser Ziel. Das sind wir unseren gemordeten Kameraden und ihren Angehoerigen schuldig" (Θα σταματήσουμε τον αγώνα μόνο όταν ακόμα και οι τελευταίοι υπεύθυνοι βρεθούν μπροστά από τους δικαστές των λαών. Σύνθημά μας είναι η ολοκληρωτική καταστροφή του Ναζισμού από τις ρίζες του. Στόχος μας είναι η δημιουργία ενός νέου κόσμου ειρήνης και ελευθερίας. Ακριβώς αυτή είναι η υποχρέωσή μας απέναντι στους δολοφονημένους συντρόφους μας και στους συγγενείς τους.)

NOSOTROS SOMOS ASI

70 χρόνια μετά την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία, σκεφτήκαμε να κάνουμε και εμείς μια αναφορά. Επειδή όμως στην Ελλάδα έχουν κυκλοφορήσει πολλές αξιόλογες εκδόσεις και τώρα θα κυκλοφορήσουν κι άλλες, αποφασίσαμε ότι άλλο ένα χρονικό των γεγονότων ή κάτι παρεμφερές δε θα πρόσφερε τίποτα. Έτσι παραθέτουμε αυτούσιο ένα κείμενο που αναφέρεται σε κάποιες ταινίες που γυρίστηκαν από μέλη της CNT και της FAI. Μία σχεδόν άγνωστη πτυχή της δράσης των ισπανών αναρχικών. Το κείμενο είναι του Edouard Waintrop, δημοσιογράφου με ειδίκευση στον κινηματογράφο και τη σύγχρονη ιστορία. Το βρήκαμε στο βιβλίο «Ο αιώνας των ανατροπών, το λεξικό των κινημάτων αμφισβήτησης στον 20ο αιώνα». Επειδή δεν χρωστάμε τίποτα σε κανέναν εκδότη, στην προκειμένη περίπτωση να στείλουμε χαιρετίσματα στις εκδόσεις Larousse και Οξύ. **Venceremos!**

Nosotros somos asi

«Έτσι είμαστε εμείς οι άλλοι»:

τίτλος μιας απ' τις ταινίες μεσαίου μήκους της αναρχικής προπαγάνδας που γυρίστηκαν το 1936 και 1937 στη διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου.

Μετά την εκλογική νίκη του Frente Popular (Λαϊκού Μετώπου) τον Φεβρουάριο του 1936, η αναρχοσυνδικαλιστικών τάσεων Εθνική Εργατική Συνομοσπονδία (CNT) είναι η πιο ισχυρή εργατική οργάνωση της Ισπανίας. Βγαίνει εντελώς από την παρανομία. Τα συνδικάτα και διάφορες ομάδες αναρχικών αρχίζουν προπαγανδιστικές δημιουργικές επιχειρήσεις μεγάλης εμβέλειας, όπως για παράδειγμα παραγωγές ταινιών.

Για τους Ισπανούς αναρχικούς, ο κινηματογράφος, που επηρεάζει τα πλήθη, δεν είναι μια τέχνη σαν τις άλλες. Επομένως, οι σκηνοθέτες έχουν την ευθύνη να δώσουν στα έργα τους ένα κοινωνικό, επαναστατικό, ρεαλιστικό και ανθρώπινο περιεχόμενο, δίχως επιπολαιότητα και όσο γίνεται μακριά από την αστική ηθική. Και μάλιστα θα πρέπει, στο μέτρο του δυνατού, να είναι φορείς μιας νέας ηθικής. Αυτή είναι η θεωρία.

Στην πράξη, ανάμεσα από το 1936 ως το 1938, οι αναρχικοί είτε της FAI (Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία), εγγυήτριας του καθαρού δόγματος στο απελευθερωτικό κίνημα, είτε των διάφορων συνδικάτων της CNT, γύρισαν δεκάδες ντοκιμαντέρ, προπαγανδιστικά σποτάκια αλλά και τέσσερις ταινίες μυθοπλασίας.

Αυτές οι τέσσερις μεσαίου και μεγάλου μήκους ταινίες έχουν άνισο ενδιαφέρον. Η Aurora de Esperanza (1937) είναι μια προπαγανδιστική εποποιία που περιγράφει την τραγική ζωή ενός ανέργου, «ενός συντρόφου που ωθείται από μια δυνατή και ευγενή επιθυμία ταξικής απελευθέρωσης». Πρόκειται για μια ταινία, όπως έλεγε ένα αναρχικό δημοσίευμα της εποχής, «χωρίς υποκρισία και χωρίς φαντασία». Προπάντων χωρίς φαντασία και ως εκ τούτου χωρίς εκπλήξεις και ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Η ταινία Barrios Bajos (Οι κάτω συνοικίες) (1937), δεν είναι καθαρά προπαγανδιστική, αλλά ένα ρομαντικό έργο που το σκηνοθέτησε ο Πέδρο Πούτσε και του οποίου την παραγωγή ανέλαβε το Συνδικάτο της Βιομηχανίας του Θεάματος (SIE) της Βαρκελώνης. Ο πρωταγωνιστής της, ο Ελ Βαλένθια, είναι ένας αχθοφόρος του λιμανιού. Ανοιχτόκαρδος, πάντα έτοιμος *να παραπλανήσει τους μπάτσους, προστατεύει*

ένα νεαρό αστό που καταζητείται επειδή σκότωσε τον εραστή της γυναίκας του. Φροντίζει επίσης τη νεαρή και όμορφη βαφτισιμιά του, που είναι στόχος του πολύ πιεστικού ενδιαφέροντος κάποιου νταβατζή του υπόκοσμου. Όλα αυτά θα έχουν κακό τέλος. Αγγίζουμε εδώ μια λυρική φλέβα που πλησιάζει τον ποιητικό ρεαλισμό (το συγκινητικό ρεαλισμό, λένε τα μέλη της CNT) ο οποίος την ίδια εποχή αρχίζει να γίνεται γνωστός στη Γαλλία, με τους Καρνέ και Πρεβέρ.

Η Nuestro Culpable (Ο ένοχός μας, 1937) είναι μια από τις σπάνιες ταινίες, παραγωγές της τοπικής Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας του Θεάματος της Μαδρίτης, που επέζησε από τον πόλεμο και το καθεστώς του Φράνκο. Η Ισπανική Filmateca (Ταινιοθήκη) έχει μια πολύ ωραία κόπια. Είναι μια μουσική κωμωδία που ξαφνιάζει. Η σκηνοθεσία είναι του Φερνάρδο Μινιόνι. Ο πρωταγωνιστής, ένας συμπαθητικός αλήτης, ο Ελ Ράντα, συλλαμβάνεται από την αστυνομία μετά από μια μικροληστεία. Τον κατηγορούν για ένα άλλο έγκλημα. Όμως εδώ όλα θα έχουν καλό τέλος. Βεβαίως διακωμωδούνται οι συμπαιγνίες της δικαιοσύνης και της αστικής κοινωνίας.

Η ταινία Nosotros somos asi (Έτσι είμαστε εμείς οι άλλοι, 1936) είναι μικρότερη σε μήκος αλλά η πιο ενδιαφέρουσα από τις τέσσερις. Το γύρισμα αυτής της μεσαίου μήκους ταινίας του Βαλεντίν Γκονσάλες ξεκίνησε στη Βαρκελώνη πριν από το στρατιωτικό πραξικόπημα της 18ης Ιούλη και η επαναστατική της συνέχεια ολοκληρώθηκε αργότερα. Αρχίζει σαν μουσική κωμωδία, με παιδιά συνδικαλιστών της CNT που χορεύουν φολκλορικούς χορούς, κλακέτες, ακόμη και ταγκό με πολύ καλή διάθεση. Ξαφνικά, αυτές οι παιδικές εκδηλώσεις διακόπτονται, παραχωρώντας τη θέση τους σε πλάνα που γυρίστηκαν επιτόπου, στις 19 και 20 Ιουλίου, στους δρόμους, στα οδοφράγματα, εν μέσω των εργατών της Βαρκελώνης που οπλίστηκαν και έσπευσαν να πολεμήσουν κατά των στρατιωτικών.

Όταν ξαναρχίζει η αφήγηση, είναι περισσότερο δομημένη. Βλέπουμε παιδιά προλετάριων να κάνουν παρέα με το γιο ενός αστού ο οποίος έμεινε πιστός στην παλαιά άρχουσα τάξη. Άρα θα υπάρξει πρόβλημα. Η ταινία, που παραμένει ανάλαφρη, θα τελειώσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Από τις καλύτερες σκηνές αξίζει να αναφέρουμε εκείνη που τα παιδιά διαδηλώνουν με πανό που έχουν το σύνθημα «Θέλουμε ψωμί με σοκολάτα», μια άλλη που τσακώνονται γύρω από την ισότητα των φύλων και τέλος, εκείνη που τα παιδιά κοροϊδεύουν τους φίλους τους που έχουν υιοθετήσει μια γραφειοκρατική συμπεριφορά.

Αυτές οι τέσσερις ταινίες δεν είναι παρά ένα μόνο τμήμα της ελευθεριακής κινηματογραφικής κληρονομιάς. Μόλις άρχισε ο Εμφύλιος Πόλεμος, η CNT και οι αδελφές οργανώσεις ξεκινούν την παραγωγή μικρών προπαγανδιστικών ταινιών. Έτσι, οι πρώτες μέρες της λαϊκής εξέγερσης της Βαρκελώνης ενάντια στο πραξικόπημα των στρατηγών κινηματογραφήθηκαν και μονταρίστηκαν στο eportaje del Movemiento Revolucionario στη Βαρκελώνη.

Στην αρχή του φιλμ, βλέπουμε, σε κοντινό πλάνο, από κάτω προς τα επάνω, έναν μελαχρινό πολιτοφύλακα με το τσιγάρο στα χείλη και το τουφέκι στον ώμο. Η όλη εμφάνιση είναι ηρωική. Αλλά αυτός ο πίνακας του guerillero δεν θα 'χει συνέχεια, καθώς οι Δημοκρατικοί αποφάσισαν, επηρεασμένοι από τους Σοβιετικούς, να οργανώσουν την πολιτοφυλακή σε τακτικό στρατό, συμπεριλαμβανομένων και των αναρχικών.

Στην ταινία αυτή, που συνοδεύεται από άφθονο σχολιασμό, υπάρχουν εικόνες από την αναχώρηση των πολιτοφυλάκων για το μέτωπο της Αραγονίας. Τους βλέπουμε να βαδίζουν κάτω από τον ήλιο ή να μεταφέρονται με φορτηγά, κρατώντας το τουφέκι τους ή έχοντάς το στον ώμο. Επιβαίνων σε ένα αυτοκίνητο, περνά ο δημοφιλής Μπουεναβεντούρα Ντουρούτι, ο πρώην εργάτης με βλέμμα Ινδιάνου, που δέκα χρόνια νωρίτερα είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τον βασιλιά Αλφόνσο ΙΓ και που είχε λάβει μέρος σε όλες τις αναρχικές εξεγέρσεις της δεκαετί-

ας του '30. Ο Ντουρούτι πηγαίνει να οργανώσει τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Αραγονία. Ο σχολιασμός εξηγεί ότι το φασιστικό πραξικόπημα πυροδότησε μια επανάσταση και ότι αυτές οι εικόνες που ανακαλύπτουμε είναι από την επανάσταση αυτήν. Τα εργοστάσια, τα τραμ, τα λεωφορεία και τα ταξί βάφονται στα χρώματα της CNT και ανήκουν πια στην κολεκτίβα.

Αυτό το πρώτο φιλμ που καταγράφει τα γεγονότα δείχνει επίσης εικόνες από λεηλασίες εκκλησιών, από ιερά σκεύη παραδομένα στην πυρά. Μαρτυρία του κατά των κληρικών μένους των αναρχικών που θα οδηγήσει μάλιστα μερικές χιλιάδες ιερέων στο εκτελεστικό απόσπασμα, φυσικά χωρίς δίκη.

Τις εβδομάδες που θα ακολουθήσουν, τα συνδικάτα της CNT και της FAI θα γυρίσουν πλήθος ταινιών, μεταξύ των οποίων και τρία επεισόδια του Aguiluchos de la FAI por Tierra de Aragon (Τα αετόπουλα της FAI στη γη της Αραγονίας), χρονικό που εξιστορεί την εκστρατεία των πολιτοφυλάκων που τους καθοδηγεί ο Ντουρούτι, την κατάληψη χωριών όπως το Σιετάμο κοντά στην Ουέσκα, άνδρες και γυναίκες μαχητές να ξαποσταίνουν, και την κολεκτιβοποίηση των αγροτικών περιοχών. Από τις εικόνες που χρησιμοποιήθηκαν εδώ, θα εμπνευστεί ο Κεν Λόουτς για την ταινία του Γη και Ελευθερία.

Μέχρι τον Νοέμβριο 1936, οι ταινίες των διάφορων αναρχικών οργανώσεων είναι επικές και λυρικές. Στη συνέχεια όλα αλλάζουν. Αρχικά αλλάζει η κατάσταση. Ο Ντουρούτι σκοτώνεται στη μάχη για την υπεράσπιση της Μαδρίτης, οι σταλινικοί παίρνουν μαζική βοήθεια από το σοβιετικό Μεγάλο Αδελφό, και προπάντων, η ισπανική κυβέρνηση του Λάργκο Καμπαγιέρο, για να πειθαρχήσει την CNT, της προτείνει συμμετοχή στην κυβέρνηση. Η Κεντρική Επιτροπή των Αναρχικών Συνδικαλιστών το δέχτηκε. Τρία μέλη της γίνονται υπουργοί. Έχοντας έτσι προσβληθεί από το μικρόβιο του πνεύματος της ιερής ένωσης (αυτά ήταν τα λόγια του Καμίλο Μπερνέρι), το συνδικάτο χάνει την αυθεντικότητά του.

Αυτό είναι ολοφάνερο στις ταινίες που παράγουν οι αναρχικοί την εποχή εκείνη. Είναι ακαδημαϊκές, ηθικοπλαστικές, στομφώδεις, γεμάτες ψεύδη, δεν ξεχωρίζουν από εκείνες που παράγουν οι άλλες οργανώσεις του αντιφασιστικού στρατοπέδου, ακόμη και από εκείνες των σταλινικών. Αναμασούν αναφορές για την κατάσταση του μετώπου, κάνουν εκκλήσεις για πειθαρχία. Τέλος τα επαναστατικά συνθήματα και η ορμή, τώρα εκθειάζουν την παραγωγή. Ο Εμφύλιος Πόλεμος και ο τρόπος με τον οποίο έγινε η ενσωμάτωση της CNT στο κράτος των Δημοκρατικών σκότωσαν τον αναρχικό κινηματογράφο.

Το Νοέμβριο 1937, ενώ η ελπίδα της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία έχει πεθάνει, οι εικονολήπτες της CNT πηγαίνουν στο νεκροταφείο της Βαρκελώνης για να κινηματογραφήσουν την ομιλία του Χουάν Γκαρθία Ολιβέρ, πρώην αρχηγού της πολιτοφυλακής της Καταλονίας και έπειτα υπουργού Δικαιοσύνης ο οποίος είχε εκδιωχθεί τον Μάιο του 1937. Εκεί, μπροστά σε ένα ολιγομελές ακροατήριο, δημηγορεί με την ευκαιρία της πρώτης επετείου του θανάτου του παλιού συντρόφου του, του Ντουρούτι. Τι ακριβώς λέει; Ο ήχος της μελωδίας Veinte de Noviembre δεν επιτρέπει να το μάθουμε. Αλλά το σκοτεινό του βλέμμα είναι εύγλωττο. Μιλάει για την ήττα. Ίσως η θλίψη του να είναι για τον φίλο του τον Ντουρούτι, ίσως όμως να εξηγεί στους συντρόφους του ότι ο πόλεμος έχει χαθεί. **Edouard Waintrop.**

μάης 2006
γιάννενα - αθήνα